

LISSABON (verslag 1)

Gezocht: Portugees koppel, namen onbekend, leeftijd circa 25 jaar.

Hij: zwart haar, nogal geblokt, witte T-shirt met rode opdruk, blauwe jeans, bloeddoorlopen ogen (ofwel te laat gaan slapen of er eens goed ingevlogen de vorige dag)

Zij : donkerbruin haar met hier en daar een ros tintje, witte T-shirt, blauwe jeans (shoppen zeker in dezelfde winkel), Griekse neus, zo van als je er een kapstok aanhangt valt hij er gegarandeerd niet af. Aan haar ogen te zien, zeker samen uit geweest. Een Griekse neus voor een Portugese? We hadden kunnen denken dat er iets mis was.

Speciale kenmerken: kunnen goed doen alsof ze verliefd zijn, steken hun handen wel eens in handtassen die niet van hen zijn en kunnen vlug van een tram stappen.

Ik weet het, een raar begin voor mijn verhaal, doch deze personen zullen we later nog tegenkomen. Het begon nochtans allemaal heel goed. Na haar operatie groeide ons Ilse naar haar vroegere vormpeil, zeker na het behalen van een gouden plak te Moskou, dit nog wel tegen Monteiro (Europese kampioene te Belgrado). In Lissabon kenden ze de Ilse Heylen supporters nog niet, daar moest verandering in komen. Met veertien was het de grootste afvaardiging tot hiertoe (Rotterdam niet meegerekend). Gingen mee: Patrick, Marijntje en dochter Twiggy, Jos en Lieve, Paul en Lieve, Albert en Greet, Oswald, Guy (dat ben ik). We heten ook de drie nieuwelingen van harte welkom, namelijk Eddy en Mich (judovrienden van Olivier en Ilse door de meeste van ons ook gekend als helpers op het Steakfestijn te Leuven – een aanrader!) en tenslotte mijn dochter Veerle. Eind januari was de reis geboekt, het aftellen kon beginnen.

Wat hoor ik, Ilse is op TV geweest, ja heel tof zou je zeggen, doch met minder goed nieuws, gekwetst aan haar goede schouder, een verrokken kapsel, een scheurtje in een pees en nog wat andere moeilijke woorden waar ik niet veel van versta, doch ik weet dat het er niet al te best uitziet. Wat nu gedaan? Afwachten maar en hopen dat het goed afloopt. We zijn bezorgd, als ze maar geen gekke dingen doet waar ze later spijt van krijgt, gezondheid gaat voor de supporters. Doch we kennen ze al een beetje hé, trainen en nog eens trainen (maar geen judo) om de spieren te versterken zodat de kans op een tweede luxatie (moeilijk woord nietwaar) – als je hierover meer wil weten lees er haar dagboek maar eens op na op de website www.ilseheylen.be

Op 29 maart komt het verlossende nieuws, Ilse gaat naar Lissabon (en wij ook) dit na overleg met dokters, kine, coach enz. Eindelijk, 10 april, we begeven ons richting Zaventem. Het weerzien is hartelijk. De voorhoede, Mich en Eddy, zijn al ter plaatse om de Portugezen voor te bereiden op onze komst. Opstijgen en landen (wat een geluk). Uurwerk juist zetten, het is er aan te zien dat we een uurtje jonger zijn. Na de nodige papierwinkel verlaten we de luchthaven richting bus. Amaai er waait een koude wind en donkere wolken zijn van plan hun inhoud te lossen, terwijl wij België verlieten onder een stralend zonnetje. De week ervoor was het hier nog 25°. De bus laat op zich wachten, deze wordt voornamelijk gebruikt door toeristen om van de luchthaven naar het centrum van Lissabon te geraken. Bus 91 is zelfs voorzien van speciale rekken om onze valiezen op te bergen. Eerst rijden we langs de villawijk, er staan prachtige exemplaren tussen, soms wel eens eentje in minder goede toestand, doch dit zal dan wel van een Portugees zijn die de verkeerde aandelen gekocht heeft. We komen aan een rotonde met een prachtig standbeeld. Later vernemen we dat het, gezien het drukke verkeer, voor een voetganger bijna onmogelijk is om deze rotonde te bereiken, tenzij in een ... ambulance. We rijden verder langs brede lanen, geflankeerd door hoge buildings, hier bevinden zich ook de banken, hotels, supermarkten, grotere winkelketens enz., niet bepaald toeristisch. We zijn terug in België, het begint namelijk te regenen, we moeten een tunnel door en staan daar natuurlijk in de file. Een half uurtje later bereiken we onze bestemming, midden in het oude standsgedeelte. We bevinden ons op het indrukwekkende Rossio plein, met een prachtig fontein, verlicht met lantaarns en er staat nog een standbeeld ook (die gaan we nog veel tegenkomen). Let wel op, als je van de bus stapt, is het operagebouw links, rechts is het een gewoon een enorme poort (sorry maar het was al donker en ik had mijn bril niet op).

We zijn al verkeerd doch worden door een Portugese met veel gebaren naar de andere kant van het plein verwezen, gevolgd door vier Nederlandse dames, die zaten namelijk op dezelfde bus, stapten samen met ons van de bus, volgden ons in de verkeerde richting, volgende ons in de goede richting, maar verder moet je er niets achter zoeken, ze hadden namelijk geboekt in hetzelfde hotel. Hotel Americano, meer een pension dan hotel. We zullen de portier maar wat helpen, want hij is niet van de rapste. De kamers vallen best mee, ik deel de kamer met Oswald, we zijn dat al gewoon van in

Belgrado, hij was wel ernstig ziek geweest de week ervoor, doch zware antibiotica en nog een hele hoop andere pillen houden hem op de been, van een echte supporter gesproken... Er staan zelfs drie bedden op de kamer, zodat we kunnen kiezen.

Even op verkenning gaan, doch niet te ver want het is al laat. Eerst iets vinden om onze maag te vriend te houden, zien we daar in een zijstraat een "Elevator", zijnde een lift, maar geen gewone lift, een heel restaurant dat naar boven (en natuurlijk ook naar beneden) gaat, ze overbrugt een hoogte van 32 meter. Daar het al laat is, werkt de lift niet meer, doch niet getreurd er is een Chinees restaurant in de buurt, kwestie van ons voor te bereiden op de O.S. in augustus. Ze zien ons graag komen, de tafeltjes worden bijeengeschoven tot één grote en we kunnen aanschuiven. Het is eigenlijk een wok restaurant en bij elke maal dat we iets anders halen krijgen we een nieuw bord, gelukkig dat we niet moeten afwassen.

We zoeken ons hotel op en genieten van een verdiende nachtrust, alles is zonder veel problemen verlopen, ik ben wel nieuwsgierig wat er ons morgen te wachten staat, want we zijn niet 100% zeker waar de sporthal is, en hoe we er moeten geraken, weten we eigenlijk ook nog niet. Eerst een nachtje slapen, we zullen morgen wel zien. Zzzzzzz.